

Christina, després del premi

Christina Rosenvinge actua divendres a Banyoles, després de rebre el Premio Nacional de las Músicas Actuales

---

“Sempre he tingut molt clar que la música era la meva vocació, però també he patit moments de crisi en què aquesta no era la feina que em sostenia. Per això m’ha fet una il·lusió especial aquest premi, perquè és una manera de dir a altres i també a mi mateixa que tot el que he fet tenia un sentit”, explica Christina Rosenvinge [<http://www.facebook.com/christinarosenvingeoficial/>] (Madrid, 1964) sobre el Premio Nacional de las Músicas Actuales que li van anunciar el dia 11 d’octubre. La cantant i compositora d’ascendència danesa actuarà divendres a l’ Auditori de l’Ateneu de Banyoles [<http://cultura.banyoles.cat/ca/programacio/c/15361-christina-rosenvinge.html>] (21 h, 12 i 14 euros), per presentar el seu últim disc, *Un hombre rubio* (El Segell del Primavera, 2018), en un dels primers concerts que oferirà després de rebre el premi que ara la situa en una llista de guardonats estrenada per Serrat el 2009 i en la qual també hi ha Amaral, Kiko Veneno, Santiago Auserón, Martirio i Luz Casal. “El premi em va sorprendre molt perquè no sabia que es donava aquell dia i, a més, és un guardó institucional que es lliura habitualment a artistes més populars. Mai fins ara no s’havia concedit a ningú del pop alternatiu.”

Presència permanent

Rosenvinge ha estat una presència gairebé permanent en el pop espanyol de les últimes quatre dècades: va començar, encara adolescent, amb *Ella y Los Neumáticos*, quan naixien els vuitanta, i va conèixer tots els sabors de l’èxit amb *Álex & Christina*, però va ser en els noranta quan va començar a crear una obra realment pròpia, primer com *Christina y Los Subterráneos* i, ja a partir de *Cerrado* (1997) només amb el seu nom, a cara descoberta. Va tenir una etapa novaiorquesa, fent colla amb membres de *Sonic Youth* o *Yo la Tengo*, va gravar *Verano fatal* (2007) amb Nacho Vegas, i els seus últims treballs són *La joven Dolores* (2011), *Lo nuestro* (2015) i *Un hombre rubio*, una reflexió sobre la masculinitat inspirada en part per la figura del seu pare. “En alguns moments, la meva trajectòria podria semblar una mica erràtica. En la vida un no fa el que vol, sinó el que pot. No pots abstrure’t del teu entorn”, reflexiona. Li pregunto què en va aprendre, del seu contacte amb músics com ara Steve Shelley i Lee Ranaldo de *Sonic Youth* en aquell Nova York de finals dels noranta. I respon: “Sobretot que en un país com els Estats Units poden conivir el capitalisme més salvatge i una tradició alternativa molt forta. La majoria dels músics que hi vaig conèixer eren molt més durs i radicals que els d’aquí: ho eren sobretot a dalt de l’escenari, però després la seva vida era completament normal. Ningú no es comportava com una estrella. En canvi, aquí la generació musical dels anys vuitanta de seguida es va acomodar i aburgesar pels alts caixets que es pagaven.”

I també hi va trobar, com a dona, una diferència substancial: “Em vaig adonar que el del pop i l’indie espanyol continuava sent un món d’homes, mentre que als Estats Units era diferent, mai no et veien com la noia del grup, sinó com un músic més. I quan vaig tornar aquí i vaig fer el disc amb Nacho Vegas vaig tornar a sentir que em tractaven com la noia del grup.” Ara creu que “s’ha avançat molt en aquest aspecte”. “Quan vaig publicar *La joven Dolores*, que és una revisió dels mites clàssics en clau feminista, jo notava que quan treia el tema en les entrevistes, molts pensaven que era una pesada. I ara em pregunten directament per aquestes qüestions. Jo no ho veig com una moda, sinó com una evolució antropològica.”

A Banyoles, Christina Rosenvinge actuarà en format de quartet clàssic de rock, i tornarà al desembre a

Catalunya per oferir tres actuacions més íntimes, en trio, dins del nou Club Circuit [<http://clubcircuit.cat/>] . A ella li agraden els locals petits, com també defensa la “classe mitjana” de la música que la crisi ha amenaçat i on troba les propostes “més interessants”.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 31-10-2018, Pàgina 38

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1494367-christina-despres-del-premi.html>